Ο ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ

«Τὰ κόκκινα φανάρια»

Μὲ σκηνοθεσία Βασίλη Γεωργιάδη

Τοῦ συνεργάτου μας ΜΙΧ. ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΟΥ

Ἔγραψε μουσικὴ ὁ Σταῦρος Ξαρχάκος καὶ παίζει τὸ λαϊκὸ συγκρότημα τοῦ Γ. Ζαμπέτα. Σόλο μπουζοῦκι ὁ ἴδιος. Τραγουδοῦν ὁ Γρηγόρης Μπιθικώτσης καὶ τὸ «συγκρότημα», καθὼς κι' ὁ ἴδιος ὁ Ζαμπέτας. Ἕνα τραγοῦδι ἑρμηνεύει ἡ Τζένη Καρέζη.

Παίζουν (μεταξὺ τῶν ἄλλων): Γιῶργος Φούντας, Δέσπω Διαμαντίδου, Δημήτρης Παπαμιχαήλ, Νότης Περγιάλης, Ἠρὼ Κυριακάκη, Τζένη Καρέζη, Ἀλεξάνδρα Λαδικοῦ, Κατερίνα Χέλμη, Ἐλένη Ἀνουσάκη, Μάνος Κατράκης, Μαίρη Χρονοπούλου, Φαίδων Γεωργίτσης, Κώστας Κούρτης κ. λ.π.

Τὸ σενάριο ἔγραψε (καὶ ἀρνήθηκε ἐκ τῶν ὑστέρων...) ὁ Ἀλέκος Γαλανός, βασισμένο πάνω στὴν ὁμώνυμη θεατρική του ἐπιτυχία.

Ἡ ταινία ὁλόκληρη πλὴν ἐλαχίστων σκηνῶν, «γυρίστηκε» στὶς ἐγκαταστάσεις τοῦ «Στούντιο Ἄλφα» στὰ Μελίσσια. Τὰ ντεκὸρ εἶναι τοῦ Καπουράλη.

Ὑπάρχει μιὰ σειρὰ κινηματογραφικῶν αἰσθητικῶν κανόνων, πρὸ τοῦ ὑπαγορεύει τὶς πιὸ πολλὲς φορὲς ἡ ψυχολογία, καὶ τοὺς ὁποίους δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ τοὺς ξεπεράσει. Ἀκόμη καὶ οἱ πλέον «ἐξτρεμιστὲς, ἀπ' τὴν ἄποψη τῆς φόρμας, κινηματογραφικοὶ δημιουργοί, δὲν συνεζήτησαν καθόλου πάνω σ' αὐτὰ τὰ «ταμποῦ», ἀλλὰ τοὺς δέχτηκαν «ἀξιωματικὰ» ἢ καὶ ἁπλὰ σὰν «ταμποῦ». Καὶ τοῦτο γιατὶ πέρα ἀπὸ τὴν ἐπιφανειακὴ δυσκολία ἢ καὶ ἀδυναμία στὴν ἀπόδειξη τοῦ «ἀπερχρῶντος λόγου ὑπάρξεώς» τους, στὸ ὑπόβαθρο, ἀργοσαλεύει ὁ ψυχολογικὸς Νόμος, καὶ φυσικὰ ἕνας ἀληθινὸς δημιουργὸς θὰ πρέπει νὰ ξέρει κι' ἀπὸ ψυχολογία κι' ἀπὸ ἀνθρώπινους χαρακτῆρες, καὶ τὸ λιγώτερο, ἀπὸ γράμματα... Ἐν περιεχομένῳ στὰ «Κόκκινα Φανάρια» ἐδημιουργήθη μία «ὑπερκέρασις» κανόνων αἰσθητικῆς καὶ κινηματογραφικῆς ψυχολογίας, μὲ ἀποτέλεσμα τὸ ἔργο νὰ μὴν εἶναι πραγματοποιήσιμο!!! Ἐξηγοῦμαι γιὰ νὰ μὴν παραξηγηθῶ:

Στὰ χρονικὰ ὅρια τῶν δύο ὡρῶν μέσα στὰ ὁποῖα πραγματοποιεῖται ἕνα κινηματογραφικὸ ἔργο, καὶ στὰ ὁποῖα θὰ πρέπει τὰ δρώμενα νὰ «τελειωθοῦν», κινοῦνται οἱ ἑξῆς, ἀπαραιτήτως, κύριοι ρόλοι:

Ὁ πρῶτος (καὶ μονιδικός, εἴτε ἄντρας εἶναι εἴτε γυναίκα εἴτε παιδί. Αὐτὸς ὁ ρόλος ἀπαραιτήτως ἑρμηνεύει τὴν θέση ἢ τὴν ἀντίθεση (συνηθέστερα τὴν θέση) στὴν κεντρικὴ ἰδέα τοῦ φίλμ, ἢ ὅπως ἀλλοιῶς λέμε, στὸ «πουὰν ντὲ βὶ». Τὴν θέση ἢ καὶ τὴν ἀντίθεση, ἐξ ἀντιθέτου, περιμένει ὁ δημιουργὸς ἀπὸ τὸν θεατή, ὁπότε φανερὰ ὁ θεατὴς μετέχει στὰ δρώμενα καὶ συγκρούεται. Ἀπὸ τὴ σύγκρουση αὐτὴ θὰ βγῆ τὸ «πουὰν ντὲ βὶ» τοῦ ἔργου, τὸ φιλοσοφικὸ, ἂς ποῦμε, ἀπόσταγμα.

Δύο πρῶτοι ρόλοι μαζί, ὁπότε ὁ ἕνας θὰ ἑρμηνεύει τὴν θέση κι' ὁ ἄλλος τὴν ἀντίθεση (ὁ θεατὴς ἀναγκαστικὰ θὰ συμβληθεῖ μὲ ἕναν ἀπ' τοὺς δυό). Ἀπ' τὴν σύγκρουση αὐτῶν τῶν δύο ρόλων θὰ ἔχουμε τὸ «πουὰν ντὲ βὶ». Τρεῖς πρῶτοι ρόλοι μαζί: Οἱ δυὸ ἑρμηνεύουν τὴ θέση καὶ τὴν ἀντίθεση κι' ὁ τρίτος συσφιγγόμενος μεταξὺ τῶν δύο, ὑψώνεται μέχρι τὸ σύμβολο. Σύμβολο μπορεῖ νἆναι κι' ὁ ρόλος τῆς πρώτης περιπτώσεως ἀλλὰ ἀναγκαστικὰ θὰ πρέπει νὰ ὑπάρχει σύγκρουσις μεταξὺ ὄχι πλέον προσώπων ἀλλὰ καταστάσεων καὶ μάλιστα ψυχολογικῶν (ἀπωθημένα, πλέγματα, νευρώσεις, κλπ.).

Πέραν αὐτῶν τῶν τριῶν ρόλων εἶναι ἀδύνατο, στὰ χρονικὰ ὅρια τῶν δύο περίπου ὡρῶν, νὰ ὑπάρξουν περισσότεροι καὶ νὰ δοθῆ ἡ τελείωση τῆς ἱστορίας. Στὸ φίλμ, ὁ Ἀλέκος Γαλανὸς ἢ ὁ Βασίλης Γεωργιάδης, αὐτὰ τὰ ἁπλὰ πράγματα, τὰ ὁποῖα ἀκόμη κι' ἕνας ἄπειρος σπουδαστὴς δραματικῆς Σχολῆς πρέπει νὰ ξέρει, τὰ ἔχει λίγο μπερδεμένα. Διότι ἢ θὰ πρέπει νὰ δεχτοῦμε ὅτι ὑπάρχουν ἕξη (ἀριθμὸς 6...) ζεύγη πρώτων ρόλων κι' ἕνας «μόνος» τῆς Ἐλένης Ἀνουσάκη, (Καρέζη— Παπαμιχαήλ, Περγιάλης—Κυριακάκη, Διαμαντίδου—Φούντας Κατράκης —Λαδικοῦ, Χρονοπούλου — Γεωργίτσης, Χέλμη — Κούρτης καὶ ἡ Ἀνουσάκη...) ἢ ὅτι ὅλοι αὐτοὶ οἱ ρόλοι δὲν εἶναι τίποτα ἄλλο παρὰ ἡ ψυχὴ τῆς Τρούμπας μέσα στὴν ὁποία ξετυλίγεται ἡ ἱστορία μας, ὅλοι δηλαδὴ δὲν ἀποτελοῦν τίποτα ἄλλο παρὰ τὴν «κατακερματισμένη» προσωπικότητα τῆς Τρούμπας.

Στὴν πρώτη περίπτωση τὸ ἔργο ἀπαιτεῖ διάρκεια τοὐλάχιστον, ἕξη ὡρῶν, στὴν δεύτερη περισσοτερη ὁμοιογένεια καὶ συνέπεια στοὺς χαρακτῆρες...

Ἀπ' τὴν ἀρχὴ λοιπὸν ὑπάρχει ἡ «παραξήγηση» ποὺ δημιουργεῖ τὸ ἀπραγματοποίητο στὴν προσπάθεια τῶν Γεωργιάδη—Γαλανοῦ. Καὶ μετά, ὅταν ἀρχίζεις ἔτσι, μὲ τὶ καρδιὰ νὰ πᾶς πιὸ κάτω; Τὶ νὰ πῆς γιὰ ἕνα ἔργο ποὺ δὲν θὰ ἔπρεπε καθόλου νὰ «γυροιστεῖ»; Ἀλλὰ ἔστω, παραβλέπουμε αὐτὰ τὰ κεφαλαιώδους σημασίας λάθη καὶ προχωροῦμε:

Μὲ τὴν δικαιολογία τοῦ «ρεαλισμοῦ» ἡ ταινία μᾶς προσφέρει βρωμιά! Γιατὶ μπορεῖ ὁ Μπολωνίνι νὰ γύρισε μιὰ του ταινία καὶ τὴν πιὸ καλὴ του μάλιστα, μέσα σ' ἕναν οἶκο ἀνοχῆς, ἀλλὰ οἱ «λεκάνες» μὲ τὰ βρωμόνερα δὲν «προβάλλονταν» ἀλλὰ «ὑποβάλλονταν» καὶ ὑπάρχει μεγάλη, φυσικά, διαφορά. Τὸ κλίμα, καὶ μιλῶ πάντα γιὰ τὸ ψυχολογικὸ κλίμα ποὺ ἐδημιούργησε ὁ σκηνοθέτης, γέμιζε τὴν καρδιά σου οἶκτο ἢ καὶ συμπάθεια, ἀλλὰ ποτὲ ἀηδία καὶ σιχασιά. Ἡ τέχνη καὶ ἰδιαίτερα ὁ ρεαλισμὸς, δὲν εἶναι μίμηση τῆς φύσεως σύμφωνα μὲ τὰ Ἀριστοτελικὰ ψελλίσματα, ἀλλὰ ζωή, ὡραιοποιημένη ἢ ὄχι, ἢ σατιριζομένη, πάντως ποτὲ βρωμισμένη...Ἡ «χύδην» ἐξιστόρηση τῆς ζωῆς ἀποτελεῖ τὴν πλέον κακῶς ἐννοούμενη «ἠθογραφία», μορφὴ ἀπαράδεκτη γιὰ τὴν σύγχρονη τέχνη. Ὁ Γεωργιάδης, λαμβάνων ὑπ' ὄψιν μόνον τὰ ποσοστά, διέπραξε τὸ ἀπαράδεκτον...κρίμα!.

Ἀλλὰ μὴν φανταστεῖ κανείς, καὶ ἰδίως οἱ «φιλοθεάμονες» (...) ὅτι τὸ ἔργο κακοποιούμενο ἔτσι προσφέρει «ἀμαρτωλὲς» ἐμφανίσεις. Τὸ ψαλλίδι τῆς λογοκρισίας εἶναι ἄγρυπνο. Ἀκόμη καὶ μιὰ σκηνὴ τῆς Ἀνουσάκη ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ ἦταν τέλεια πικάντικη (καὶ ἡ ὁποία ἐξακολουθεῖ νὰ εἶναι καὶ ἡ μοναδικὴ «ἀκατάλληλη») ἔχει κοτσουρευτεῖ. Ὅσο γιὰ τοὺς «χαρακτῆρες» εἶναι ἀλλοπρόσαλλοι: Ἔχοντας νὰ κάνει μὲ τόσον «κόσμο» ὁ κ. Γεωργιάδης, τοὺς ἀφίνει νὰ ἐμφανίζωνται ὁπότε θέλουν καὶ τὸ «σκάνε» ὁπότε θέλουν, γιὰ νὰ μπορέσει κι' ὁ ἄνθρωπος νὰ κάμνει τὴν δουλειά του, βρὲ ἀδελφέ...(καὶ σ' αὐτὴν τὴν περίπτωση ὑπάρχει ἡ ἀσυνέπεια χαρακτήρων, ποὺ ἀνέφερα πιὸ πάνω).

Ὡστόσο ἐπιμένω ὅτι παρ' ὅλα αὐτὰ θὰ πρέπει νὰ πᾶνε νὰ τὴν δοῦν τὴν ταινία ὅσοι νομίζουν ὅτι μετὰ θὰ σκεφτοῦν τὰ ὅσα πιὸ πάνω ἔγραψα. Γιατὶ μόνο πότε θὰ σταματήση τὸ κακό: Τῆς ἀπηνοῦς ἐκμεταλλεύσεως ἐκ μέρους ὡρισμένων ἐπιχειρηματιῶν, τῆς σεξουαλικῆς πείνας ποὺ μαστίζει τοὺς χαλεποὺς καιροὺς ποὺ διερχόμεθα... Μόνον ὅταν ἀηδιάσουν καὶ σιχαθοῦν αὐτῆς τῆς μορφῆς τὴν «Τέχνη» ἡ ὁποία ὑποβιβάζει τὴν ἔννοιαν τοῦ ἀνθρώπου μέχρι τῆς συνομοταξίας τῶν «ἰχθύων», καὶ ὑψώσουν φωνὴν διαμαρτυρίας πρὸς αὐτὴν τὴν πάνσοφον «Ἐπιτροπὴν Λογοκρισίας», ἡ ὁποία κατακρεουργεῖ ἕναν Μπέργκμαν ἀσυνείδητα (ἢ ἴσως ἀνύποπτα...) ἀλλὰ ἐπιτρέπει στὰ «Κόκκινα Φανάρια» νὰ κυκλοφοροῦν χωρὶς φίμωτρο ἀνάμεσά μας... Κάποτε τέλος—πάντων θὰ πρέπει νὰ σταμάση ἡ ἀνεκτικότης μας...

Στὸν τομέα τῆς ἑρμηνείας ἀποτυγχάνουν πλήρως οἱ κ. κ. Καρέζη, Παπαμιχαὴλ καὶ Κούρτης, μερικῶς οἱ κ. κ. Φούντας, Χέλμη, Λαδικοῦ καὶ Κατράκης, ἀλλὰ πραγματοποιοῦν ἀνυπέρβλητες δημιουργίες ἡ Δέσπω Διαμαντίδου, τὸ ζευγάρι Νότης Περγιάλης καὶ Ἠρὼ Κυριακάκη, τὸ ζευγάρι Μαίρη Χρονοπούλου καὶ Φαίδων Γεωργίτσης καὶ ἡ νέα «ἐνζενοῦ» Ἐλένη Ἀνουσάκη, ἡ ὁποία σημειώνει μιὰν ἀλματώδη ἄνοδο. Καλὴ ἡ φωτογραφία τοῦ Σακελλαρίου καὶ ἡ μουσικὴ τοῦ Ξαρχάκου, ἡ ὁποία ὅμως δὲν ἔχει πλήρως λυτρωθῆ ἀπὸ τὸν Χατζηδάκισμόν... Ὑπερβολικὰ τὰ ντεκὸρ τοῦ κ. Καπουράλη.

ΜΙΧ. ΠΑΠΑΝ.

ΔΕΝ ΕΟΡΤΑΖΟΥΝ

Σήμερον ἑορτὴν τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου δὲν ἑορτάζουν:

Α

Ὁ κ. καὶ ἡ κ. Ἰωάννου Ἀγραπίδη δὲν ἑορτάζουν λόγῳ πένθους.

Ὁ κ. καὶ ἡ κ. Ἰωάννου Ἀθανασοπούλου, ἀσφαλιστοῦ, δὲν ἑορτάζουν οὔτε δέχονται λόγῳ πένθους.

Ἡ κ. Ἰουστίνη Ἀνδρευτσοπούλου δὲν ἑορτάζει οὔτε δέχεται διὰ τὸ υἱόν της Ἰωάννην.

Β

Ὁ κ. Γιάννης Βελλόπουλος δὲν ἑορτάζει οὔτε δέχεται.

Γ

Ὁ κ. καὶ ἡ κ. Ἰωάννου Γιαλελῆ, ἰατροῦ, δὲν ἑορτάζουν οὔτε δέχονται.

Ὁ κ. καὶ ἡ κ. Ἰωάννου Γαλύφα δὲν ἑορτάζουν.

Ὁ κ. καὶ ἡ κ. Ἰωάννου Γώγου δὲν ἑορτάζουν οὔτε δέχονται.

Δ

Ὁ κ. καὶ ἡ κ. Ἰωάν. Δασκαλοπούλου, διευθυντοῦ Ἑνώσεως Συνεταιρισμῶν Πατρῶν, δὲν ἑορτάζουν οὔτε δέχονται ἀπουσιάζοντες.

Ὁ κ. καὶ ἡ κ. Ἰωάννου Δέμη δὲν ἑορτάζουν λόγῳ πένθους.

Ὁ κ. Ἰωάννης Δούβρης, καθηγητὴς, δὲν ἑορτάζει οὔτε δέχεται λόγω πένθους.

Ζ

Ὁ κ. καὶ ἡ κ. Ἰωάννου Ζακούρα ἑορτάζουν λόγω πένθους.

Ἡ οἰκογένεια Ἰωάννου Φ. Ζούλλα, Γούναρη 141, δὲν ἑορτάζει οὔτε δέχεται ἀπουσιάζουσα.

Ὁ κ. Ἰωάννης Ζαχαράτος, πολιτικὸς μηχανικὸς, δὲν ἑορτάζει ἀπουσιάζων.

Ὁ κ. Ἰωάννης Ζαφειρόπουλος (Λοχαγὸς), δὲν ἑορτάζει οὔτε δέχεται.

Κ

Ὁ κ. καὶ ἡ κ. Ἰωάννου Καλυβᾶ δὲν ἑορτάζουν οὔτε δέχονται.

Ὁ κ. καὶ ἡ κ. Ἰωάν. Κάνιστρατέως ὑπαλλήλου ΟΤΕ, δὲν ἑορτάζουν οὔτε δέχονται.

Ὁ κ. καὶ ἡ κ. Ἰωάννου Β. Κουγιᾶ δὲν ἑορτάζουν.

Ὁ κ. καὶ ἡ κ. Ἀθανασίου Καπελησίου δὲν ἑορτάζουν οὔτε δέχονται διὰ τὸν υἱόν των Γιαννάκην.

Ὁ κ. καὶ ἡ κ. Ἰωάννου Κολαΐτη, ἀστυνομικοῦ, δὲν ἑορτάζουν οὔτε δέχονται.

Ὁ κ. Ἰωάννης Καραγιάννης, φαρμακοποιός, δὲν ἑορτάζει οὔτε δέχεται.

Λ

Ὁ κ. καὶ ἡ κ. Ἰωάννου Λαμπρούλια δὲν ἑορτάζουν ἀπουσιάζοντες.

Ὁ κ. καὶ ἡ κ. Ἰωάννου Λιόπετα δὲν ἑορτάζουν οὔτε δέχονται.

Ὁ κ. Ἰωάννης Δ. Λούκας δὲν ἑορτάζει οὔτε δέχεται.

Μ

Ὁ κ. καὶ ἡ κ. Ἰωάν. Β. Μπουκουβάλα δὲν ἑορτάζουν οὔτε δέχονται ἐπισκέψεις.

Ἡ κ. Ἠλέκτρα Μικρούτσικου καὶ ὁ κ. Ἰωάννης Μικρούτσικος δὲν δέχονται.

Ν

Ὁ κ. καὶ ἡ κ. Ἰωάννου Νικολακοπούλου δὲν ἑορτάζουν οὔτε δέχονται λόγῳ πένθους.

Ο

Ὁ κ. Ἰωάννης καὶ ἡ κ. Ἰωάννα Οἰκονομοπούλου δὲν ἑορτάζουν οὔτε δέχονται.

Π

Ὁ κ. καὶ ἡ κ. Ἰωάννου Παδημητρίου δὲν ἑορτάζουν οὔτε δέχονται.

Ὁ κ. καὶ ἡ κ. Ἰωάν. Α. Παναγοπούλου, Μεσολογγίου 68, δὲν ἑορτάζουν.

Ὁ κ. καὶ ἡ κ. Ἰωάν. Παπαϊωάννου, ἐμπορικοῦ ἀντιπροσώπου, δὲν ἑορτάζουν οὔτε δέχονται ἀπουσιάζοντες.

Ὁ κ. Ἰωάννης Ἠλία Παπαγιαννόπουλος δὲν ἑορτάζει.

Ὁ κ. Ἰωάννης Πετρόπουλος, ὑπάλληλος ΑΤΕ δὲν ἑορτάζει οὔτε δέχεται.

Ρ

Ὁ κ. καὶ ἡ κ. Ἰωάννου Ραβαζούλα, φαρμακοποιοῦ, δὲν ἑορτάζουν.

Σ

Ὁ κ. καὶ ἡ κ. Ἰωάννου Σέμπου δὲν ἑορτάζουν οὔτε δέχονται λόγῳ πένθους.

Ὁ κ. Κώστας καὶ ἡ κ. Νανὰ Σπηλιοπούλου δὲν ἑορτάζουν.

Ὁ κ. καὶ ἡ κ. Ἰωάννου Σακαμπέτη δὲν ἑορτάζουν οὔτε δέχονται.

Ὁ κ. Ἰωάν. Σπανδώνης συνταξιοῦχος καθηγητής, δὲν ἑορτάζει οὔτε δέχεται.

Ὁ κ. Ἰωάννης Σερέτης δὲν ἑορτάζει οὔτε δέχεται λόγω πένθους.

Τ

Ὁ κ. καὶ ἡ κ. Ἰωάννα Εὐριπίδη Τζίμα δὲν ἑορτάζουν οὔτε δέχονται.

Φ

Ὁ κ. καὶ ἡ κ. Ἰωάννου Φλογερᾶ, ἰατροῦ δὲν ἑορτάζουν οὔτε δέχονται.

Ὁ κ. καὶ ἡ κ. Ἰωάννου Φραγκοπαναγιώτου δὲν ἑορτάζουν οὔτε δέχονται πενθοῦντες.

ΕΙΣ ΠΡΟΑΣΤΙΟΝ

Ὁ κ. Ἰωάννης Παπαχριστόπουλος δὲν ἑορτάζει οὔτε δέχεται.

Η ΖΩΗ ΤΟΥ ΤΖΩΝ Φ. ΚΕΝΝΕΝΤΥ

● ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛΙΔΟΣ

κότης καὶ ἡ ἐνέργειά της νὰ ἁπλωθῆ σ' ὅλον τὸν κόσμο, τότε θὰ δυναμώση ἡ ὑπόθεσις τῆς ἐλευθερίας. Ἐὰν μείνουμε στάσιμοι, θὰ πέση σὲ στασιμότητα καὶ ἡ ἐλευθερία. Ἡ ἱστορία τῆς χώρας αὐτῆς ἐξαρτήθη πάντοτε ἀπὸ τὴν ἰδέα, ποὺ εἶχαν οἱ κατὰ καιροὺς Πρόεδροι γιὰ τὸ λειτούργημά τους.

Κατὰ τὴν γνώμη μου, ὁ Πρόεδρος δὲν εἶναι ἕνας ἁπλὸς δημόσιος λειτουργός. Πρέπει νὰ ἔχη δύναμη γιὰ ν' ἀναλαμβάνη πρωτοβουλίας. Ὅμως, ὅπως διεπίστωσεν ὁ Οὐΐλσων, ὁ Λίνκολν, ὁ Τζάκσον καὶ οἱ δύο Ροῦζβελτ, ὅταν ὁ πρόεδρος εἶναι μεγάλος, ξεσηκώνει κραυγὲς ἐναντίον τῆς δήθεν δικτατορικῆς του ἐξουσίας. Θὰ χρειασθῆ νὰ ἀναθεωρήσουμε τὸ Σύνταγμά μας. Καθὼς ἔλεγε ὁ Χάμιλτων, στὸ κυβερνητικό μας σύστημα «ἡ ἐξουσία εἶναι ἀντίπαλος τῆς ἐξουσίας». Τὸ Κογκρέσσο δὲν πρέπει νὰ παραδώση τὶς εὐθύνες του, οὔτε ὅμως καὶ νὰ δεσπόζη. Ὁ πρόεδρος πρέπει νὰ λαμβάνη τὶς μείζονες ἀποφάσεις ἐξωτερικῆς πολιτικῆς, γιατὶ οἱ καιροὶ ἀπαιτοῦν μιὰ ἐνισχυμένη κεφαλὴ τῆς ἐκτελεστικῆς ἐξουσίας. Πρέπει νὰ μπορῆ νὰ ἐνεργῆ ὅπως ὁ Ἀβραὰμ Λίνκολν τὸν καιρὸ τοῦ πολέμου, ὅ,τος τότε ποὺ ἐνεφανίσθη στὸ ὑπουργικὸ συμβούλιο νὰ παρουσιάση Προκήρυξι Ἀπελευθερώσεως τῶν δούλων. «Σᾶς ἐκάλεσα ὅλους ἐδῶ — εἶπε — γιὰ ν' ἀκούσετε τί ἔγραψα. Δὲν ἐπιθυμῶ τὴν γνώμη σας ἐπὶ τοῦ κυρίου θέματος — διότι αὐτὸ τὸ ἀπεφάσισα ἤδη μονάχος μου».

Ἀργότερα, ὅταν πῆγε νὰ θέση τὴν ὑπογραφή του, τὸ χέρι του ἦταν ἐξηντλημένο ἀπὸ τὶς χειραψίες. Ἀλλὰ εἶπε στοὺς παρόντες: «Ἐὰν τὸ ὄνομά μου πάρη κάποια θέση στὴν ἱστορία, θὰ εἶναι γι' αὐτὴν τὴν Πράξη. Τῆς ἔδωσα ὁλόκληρη τὴν ψυχή μου. Ἐὰν τρέμη τὸ χέρι μου καθὼς θὰ ὑπογράφω τὴν προκήρυξη, ὅσοι θὰ ἐξετάζουνε μιὰ μέρα τὸ ἔγγραφο μπορεῖ νὰ ποῦνε: Ἐδίσταζε».

Ἀλλὰ τὸ χέρι τοῦ Λίνκολν δὲν ἔτρεμε. Δὲν ἐδίστασε. Δὲν εἶχε ταλαντεύσεις. Διότι ἦταν πρόεδρος τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν. Ἔ λοιπόν, ὑπὸ τὸ πνεῦμα αὐτὸ πρέπει νὰ πᾶμε μπροστὰ κατὰ τὰ προσεχῆ ἔτη.

Η ΕΙΡΗΝΗ. Δὲν εἴμεθα ἱκανοποιημένοι ἀπὸ τὴν λεγομένην εἰρήνην, ἡ ὁποία δὲν εἶναι παρὰ διάλειμμα μεταξὺ δύο πολέμων. Καὶ δὲν εἴμεθα διατεθειμένοι νὰ δεχθοῦμε εἰρήνη σκλαβιᾶς, ἐπιβεβλημένη ἀπὸ ξένους δυνάστες. Δὲν δεχόμεθα οὔτε τὴν εἰρήνη τῆς φυλακῆς, οὔτε τὴν εἰρήνη τοῦ τάφου.

Θέλουμε μιὰ εἰρήνη, ἡ ὁποία νὰ μὴν κρατᾶ τοὺς λαοὺς διαρκῶς στὸ χεῖλος τοῦ πολέμου. Θέλουμε μιὰ εἰρήνη, στὴν ὁποία τὰ κεφάλαια, τὰ ἤδη διατιθέμενα γιὰ τὶς καταστρεπτικὲς δυνάμεις τῶν ἐξοπλισμῶν, νὰ διοχετευθοῦν σὲ ἐποικοδομητικοὺς σκοπούς, σὲ μιὰ πολυεθνῆ προσπάθεια ἐκριζώσεως τῆς ἀσθενείας, τῶν χειμάρρων, τοῦ ἀναλφαβητισμοῦ, καὶ ἐκμεταλλεύσεως τῶν δυνατοτήτων τοῦ διαστήματος. Θέλουμε μιὰ εἰρήνη, στὴν ὁποία νὰ μπορέσουμε νὰ μετατρέψουμε τὰ ξίφη σέ ἄροτρα, τὶς βόμβες σέ ἀντιδραστῆρες καὶ τοὺς πυραύλους σὲ ὀχήματα ἐρεύνης τοῦ Διαστήματος.

Ἀλὰ ἡ εἰρήνη δὲν θὰ προαχθῆ μὲ συζητήσεις. Ἀπαιτεῖ δράσιν. Πρῶτον, ἡ εἰρήνη ἀπαιτεῖ ἕνα Ἀμερικανικὸ ἀμυντικὸ συγκρότημα ἀρκετὸ νὰ πείση κάθε πιθανὸν ἐπιδρομέα ὅτι ὁ πόλεμος θὰ εἶναι λάθος — λάθος δικό του. Δεύτερον, ἡ εἰρήνη ἀπαιτεῖ διαρκῆ καὶ σταθερὴ Ἀμερικανικὴ πολιτικὴ πρὸς ἕναν ἠγυμημένο ἀφοπλισμό. Τρίτον, ἡ εἰρήνη ἀπαιτεῖ συνεργασία τῆς Ἀμερικῆς μὲ τὰ ἄλλα ἐλεύθερα ἔθνη, χέρι μὲ χέρι, στὸ ἐμπόριο, τὶς ἐπικοινωνίες, ἀνταλλαγὴ φοιτητῶν... Τέταρτον, ἡ εἰρήνη ἀπαιτεῖ μαζικὴ Ἀμερικανικὴ προσπάθεια γιὰ τὴν ἐνίσχυση τῆς πολιτικῆς καὶ οἰκονομικῆς ἀνεξαρτησίας ἐκείνων τῶν κρατῶν, ποὺ ἀναφαίνονται στὸ κατώτερο ἥμισυ τῆ σφαίρας, ὥστε νὰ ἀποτρέψουμε τὴν πτώση τους, ἀπὸ χάος καὶ ἀπελπισία, στὸν κομμουνισμό. Ἐὰν ὁ κομμουνισμὸς ἀποκτήση μόνιμο προγεφύρωμα στὴ Λατινικὴ Ἀμερική, ἐὰν ἕνας νέος Σοβιετικὸς δορυφόρος ἔγκα τασταθῆ στὴν Ἀφρική, ἐὰν ἡ κομμουνιστικὴ Κίνα ξεπεράση τὴν Ἰνδία στὴν κούρσα γιὰ τὴν πολιτικὴ καὶ οἰκονομικὴ ἡγεσία τῆς Ἀσίας — τότε τὸ ἰσοζύγιο τῶν δυνάμεων θὰ ἔκλινε εἰς βάρος μας καὶ ἡ εἰρήνη θὰ γινόταν περισσότερο ἀνασφαλής. Πέμπτον, ἡ εἰρήνη ἀπαιτεῖ θετικὴ Ἀμερικανικὴ ἡγεσία στὸν Ὀργανισμὸ Ἡνωμένων Ἐθνῶν πρὸς τὴν κατεύθυνση τῆς ἐγκαταστάσεως διεθνοῦς νόμου, διεθνοῦς δικαιοσύνης καὶ διεθνῶν κυρώσεων. Ἕκτον καὶ τελευταῖον, ἡ εἰρήνη ἀπαιτεῖ μιὰ Ἀμερικὴ — ὑπόδειγμα ἁρμανικῶν σχέσεων γιὰ ὅλον τὸν κόσμο. Ὅταν ἀποδείξουμε, ὅτι μποροῦμε στὸ ἐσωτερικὸ νὰ λύουμε ὅλα τὰ ζητήματά μας δίκαια καὶ ἁρμονικά, θὰ ἔχωμε ἐξυψώσει τὴν παγκόσμια ἡγεσία μας — καὶ θὰ ἔχωμε προωθήσει τὴν προσπάθεια τῆς εἰρήνης...

ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΜΟΣ. Ὁ κύριος Κροῦστσεφ δὲν εἶναι ὁ ἐχθρός. Ἁπλῶς, εἶναι ἡ προσωποποίησίς του. Ἀληθινὸς ἐχθρὸς εἶναι τὸ Κομμουνιστικὸ σύστημα, αὐτὸ τὸ ἴδιο, μὲ τὸν ἀμετάθλητο, ἀναλλοίωτο καὶ ἀσυμβίβαστο σκοπὸ παγκοσμίου κυριαρχίας...

Σήμερα οἱ κομμουνισταὶ προσπαθοῦν νὰ πείσουν τὰ νέα καὶ τὰ ἀναπτυσσόμενα ἔθνη τῆς Ἀσίας, Ἀφρικῆς καὶ Λατινικῆς Ἀμερικῆς, ὅτι μόνον τὸ κομμουνιστικὸ σύστημα θὰ χτυπήση τὴν φτώχεια, τὴν πεῖνα καὶ τὴν ἀρρώστεια τους, ὅτι ὁ κομμουνισμὸς εἶναι ὁ μόνος δρόμος γιὰ μιὰ καλύτερη ζωή. Ἐμεῖς ξέρουμε ὅτι αὐτὸ δὲν εἶναι ἀλήθεια, διότι ἡ μεγαλωσύνη μας ἀποτελεῖ ζωντανὴ ἀπόδειξη τοῦ ὅτι ὁ δρόμος τῆς εὐημερίας εἶναι ὁ δρόμος τῆς ἐλευθερίας...

Μόνον μιὰ δυνατὴ Ἀμερικὴ θὰ μπορέση νὰ διατηρήση τὴν ἐλευθερία της καὶ τὴν ἐλευθερία ὅλου τοῦ κόσμου. Ἔχομε νὰ κάμωμε μ' ἕναν ἐχθρό, ὁ ὁποῖος κυβερνᾶει μιὰ πλατειὰ αὐτοκρατορία ἀπὸ τὰ στενὰ τῆς Φορμόζας ἕως τὸ Βερολίνον, ἕναν ἐχθρὸ διαθέτοντα ἀνατρεπτικοὺς πράκτορες στὴν Ἀφρικὴ καὶ Ἀσία, ὁ ὁποῖος ἤδη ἀπέχει μόνον 90 μίλια ἀπὸ τὶς ἀκτές μας (στὴν Κούβα), ἕναν ἐχθρὸ πεπεισμένον γιὰ τὴν τελικὴ νίκη του, ποὺ πιστεύει, ὅπως ἔλεγε ὁ Κροῦστσεφ, ὅτι «τὸ παληὸ καὶ τὸ σάπιο θ' ἀντιταχθῆ στὸ καινούργιο, μὰ εἶναι νόμος ἱστορικὸς νὰ νικήση τὸ καινούργιο». Ἀλλά, τὸ πράγματι καινούργιο εἶναι ἡ Ἐλευθερία, ἐνῶ ὁ δεσποτισμὸς καὶ ἡ τυραννία εἶναι τόσο παλὰ ὅσο καὶ ὁ κόσμος. Καὶ θὰ νικήση ἡ Ἐλευθερία — ὄχι διότι τὸ λέει κανένας ἱστορικὸς νόμος — ἀλλὰ διότι θὰ ἔχωμε καὶ τὴν δύναμη καὶ τὴν ἀπόφασι, ποὺ θὰ φέρουν τὴν νίκη!

ΑΥΡΙΟΝ: Ἡ συνέχεια.

Ὑπὲρ Ὀρφανοτροφείου

Ἡ Διεύθυνσις τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων Πατρῶν, προσέφερεν ὑπὲρ τῶν τροφίμων τοῦ Ὀρφανοτροφείου Ἐπαγγελματικοῦ Προσανατολισμοῦ τρία πλούσια γεύματα ἐπ' εὐκαιρίᾳ τοῦ Νέου Ἔτους.

Τὸ κατηχητικὸν Ἁγ. Ἀλεξιωτίσσης προσέφερεν γλυκίσματα καὶ φροῦτα.

Η ΑΘΛΗΤΙΚΗ ΗΜΕΡΑ

Π.Γ.Ε. - Α.Ε. ΣΠΑΡΤΗΣ 5 - 0

ΦΩΣΤΗΡ ΑΘΗΝΩΝ — ΘΥΕΛΛΑ 3—1

Ἡ Παναχαϊκὴ συνεχίζουσα τοὺς νικηφόρους ἀγῶνας της διὰ τὸ πρωτάθλημα τῆς 6ᾳ ἐθνικῆς κατηγορίας ἐπεβλήθη τὴν Κυριακὴν τῆς Α. Ε. Σπάρτης μὲ τὸ εὐρὺ σκὸρ 5—0 (2—0).

Τὸ πρῶτον ἡμιχρόνιον ἔληξε χωρὶς ἀξιολόγους συνδυασμοὺς καὶ ἐντυπωσιακὰς εὐκαιρίας καὶ ἀπὸ τὰς δύο ὁμάδας, διότι ὁ ἰσχυρότατος ἄνεμος, ὁ ὁποῖος ἔπνεε δὲν ἐπέτρεπε τὴν ἀνάπτυξιν καλοῦ παιγνιδιοῦ. Παρὰ ταῦτα εἰς τὸ 10ον λεπτὸν ὁ Ζαγκότσης ἤνοιξε τὸ σκὸρ μετὰ ἀπὸ ὡραιοτάτην σέντραν τοῦ Μπραουδάκη. Εἰς τὸ 31ον ὁ Ἐμμανουηλίδης ἐδιπλασίασε τὸ σκὸρ ἀπὸ μακρυνὸ σούτ. Μετ' ὀλίγον ὁ τερματοφύλαξ τῆς Παναχαϊκῆς Κρητικὸς ἐπραγματοδοίησε σπαν